

Јелица
Грегановић

Једна ВРБА Весела

Илустровала
Марина Веселиновић

мала лагуна

У једној шуми, једног дана, Сунце је **гили-гили голицало** паметницу Пчелу Раду. Рада је седела на цвету, смејала се и мрдала крилима, када се негде из даљине зачуло **шмрц-шмрц-шмрцкање**. Пчела је погледала око себе и чула како му се придружује и **јао-јао мени** плакање.

Зато је Рада полетела високо изнад шуме, покушавајући да открије ко плаче. Доле, испод ње, текла је река и чинило се да је баш тамо неко јако тужан.

Зато је брзо слетела на речну трску и упитала:

– Има ли кога овде?

– Ја сам ту – зачуо се промукли глас.

– Ко си ти? Да ли ти плачеш? – питала је Пчела Рада.

– Ја сам Жабац Живко и ја не плачем, ја само **кре-кре-крекећем** – зачуо се одговор, а из плићака је изашао велики, зелени жабац.

– Ко то онда тако тужно **шмрц-шмрцка** и **јао-јао мени** плаче? – запитала је Рада.

– То плаче Тужна Врба. Она расте тамо, мало даље од трске, тамо где река брже тече, и плаче одувек – рекао је Жабац Живко.

– Знаш ли зашто плаче, зна ли ико зашто је тако тужна? – хтела је да зна Пчела Рада.

– Не знам, али ако полетиш за мном, ја ћу те одвести до ње, па је питај – предложио је Живко Жабац и почео да скаче у правцу одакле се и даље чуло **шмрц-шмрцкање** и **јец-јецанје**. Изнад њега је летела вредна Пчела Рада.

